

Setembre 2018

«Acolliu amb dolcesa la Paraula plantada en vosaltres, capaç de salvar les vostres ànimes». (Jm 1,21)

La Paraula d'aquest mes prové d'un text atribuït a Jaume, figura rellevant de l'Església de Jerusalem. Ell recomana al cristià que hi hagi coherència entre el fet de creure i el d'actuar.

Al començament del verset se subratlla una condició essencial: alliberar-se de tota maldat per acollir la Paraula de Déu i deixar-se guiar per ella, i així caminar cap a la plena realització de la vocació cristiana.

La Paraula de Déu té una força única: és creativa, produeix fruits de pau tant en la persona com en la comunitat, construeix relacions d'amor entre cadascú de nosaltres i Déu, i entre els homes.

I segons diu Jaume, ja ha estat "plantada" en nosaltres.

«Acolliu amb dolcesa la Paraula plantada en vosaltres, capaç de salvar les vostres ànimes».

Com és possible? De ben segur perquè Déu, des de la creació, ha pronunciat una Paraula definitiva: l'home és la Seva "imatge". De fet, cada home és el "tu" de Déu, cridat a l'existència per compartir la Seva vida d'amor i comunió.

Però, per als cristians, és el sagrament del baptisme el que ens insereix en Crist; Paraula de Déu que entra a la història humana.

Per tant, cada persona en què Ell ha dipositat la llavor de la seva Paraula, està cridada a fer el bé, la justícia, a donar-se a si mateix i a la comunió. Acollida i conreada amb amor en la pròpia "terra", és capaç de produir vida i fruits.

«Acolliu amb dolcesa la Paraula plantada en vosaltres, capaç de salvar les vostres ànimes».

Un lloc clar on Déu ens parla és la Bíblia, que per als cristians té al seu vèrtex en els Evangelis. Cal acollir la seva Paraula en la lectura amorosa de l'Escriptura i, si la vivim, en podrem veure els fruits.

També podem escoltar Déu en el fons del nostre cor, on sovint advertim la invasió de tantes "veus", de tantes "paraules": eslògans i propostes d'elecció, models de vida, i també preocupacions i pors ... Però com reconèixer la Paraula de Déu i deixar-li espai perquè visqui en nosaltres?

Cal desarmar el cor i “rendir-nos” a la invitació de Déu, per posar-nos en una lliure i coratjosa escolta de la seva veu, sovint la més subtil i discreta.

Aquesta ens demana sortir de nosaltres mateixos i aventurar-nos pels camins del diàleg i de la trobada, amb Ell i amb els altres, i ens invita a col·laborar per fer tornar la humanitat més bonica, en la qual ens reconeguem cada vegada més germans.

«Acolliu amb dolcesa la Paraula plantada en vosaltres, capaç de salvar les vostres ànimes».

De fet la Paraula de Déu pot transformar la nostra vida quotidiana en una història d'alliberament de la foscor del mal personal i social, però espera la nostra adhesió personal i conscient, si bé imperfecta, fràgil i sempre en camí.

Els nostres sentiments i els nostres pensaments s'assemblaran cada vegada més als de Jesús, es reforçaran en nosaltres la fe i l'esperança en l'Amor de Déu, mentre que els nostres ulls i els nostres braços s'obriran a les necessitats dels germans.

Així ho suggeria Chiara Lubich l'any 1992: «En Jesús es veia una unitat profunda entre l'amor que tenia envers el Pare celestial i l'amor envers els homes, els seus germans.

Hi havia una extrema coherència entre les seves paraules i la seva vida. I això fascinava i atreia a tots. D'aquesta manera hauríem de ser també nosaltres. Hem d'acollir amb la senzillesa del nen les paraules de Jesús i posar-les en pràctica amb la seva puresa i lluminositat, amb la seva força i radicalitat, per ser els deixebles que ell vol que siguem, és a dir, deixebles iguals al Mestre: altres *Jesús* que s'estenen pel món. Pot haver-hi una aventura més gran i més bonica?».[1]

Letizia Magri

1. [1] Lubich, “Come il Maestro”, a Città Nuova n. 36 (1992/4), p. 33